

Sygn. akt II Ca 835/13 Sygn. akt II Ca 835/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Bogusława Mierzwa

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2013r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy

z powództwa **D. W.**

przeciwko(...) **SA Oddziałowi**

w Polsce

o zapłatę 10.000 zł

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 2 lipca 2013r., sygn. akt I C 1741/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 600 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 835/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zasądzono od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1500 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia 5 września 2012 r., dalej idące powództwo oddalono oraz orzeczono o kosztach procesu, opierając rozstrzygnięcie o następujące ustalenia i oceny: - w dniu 20 kwietnia 2012 r. powód uczestniczył w zdarzeniu drogowym, a strona pozwana przyznała mu 2000 zł zadośćuczynienia; w zdarzeniu tym powód doznał urazu głowy, karku i prawego barku bez zmian wtórnych, a także urazu kręgosłupa w odcinku szyjnym, co spowodowało 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

W ocenie sądu odpowiednią sumą tytułem zadośćuczynienia – adekwatną do doznanej przez powoda krzywdy – jest kwota 3500 zł, przy uwzględnieniu otrzymanej już przez niego kwoty 2000 zł. Stan zdrowia powoda jest bowiem

dobry, powód porusza się swobodnie, dolegliwości bólowe ustąpiły, uraz kręgosłupa rokuje pełny powrót do zdrowia, a jednocześnie brak jest trwałych lub długotrwałych zmian neurologicznych.

W apelacji powód zarzucił :

1.naruszenie prawa materialnego, a to art. 445 § 1 kc, przez zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości nieuwzględniającej zakresu doznanej krzywdy oraz pełnej kompensaty szkody;

2.naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 278 § 1 kpc, przez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym opinii biegłych sądowych, co doprowadziło do sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału , polegającej na pominięciu wyników badania powoda stwierdzających 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od strony pozwanej kwoty 10 000 zł lub jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja nie podlega uwzględnieniu, a podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego nie znajdują potwierdzenia w okolicznościach sprawy. Przyjmując bezsporne w istocie ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji za swoje, Sąd Okręgowy podziela także ocenę prawną tego stanu faktycznego oraz wyciągnięte z tej oceny wnioski, co zwalnia z potrzeby ponownego przytaczania powołanych już wcześniej trafnych argumentów.

Tylko dodatkowo odnośnie podniesionych zarzutów należy wskazać na następujące kwestie: - ocena prawidłowości zastosowanych przepisów prawa materialnego może być dokonana jedynie po uprzednim ustaleniu, że ustalenia faktyczne, stanowiące podstawę rozstrzygnięcia, zostały dokonane zgodnie z przepisami prawa procesowego; podniesione przez powoda zarzuty w tym zakresie związane były w zasadzie wyłącznie z kwestią oceny dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych; - co do zasady, wykazanie przez stronę, że sąd naruszył przepis art. 233 § 1 kpc oraz że fakt ten mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być zastąpione jedynie **odmienną interpretacją dowodów** zebranych w sprawie – co w istocie czyni skarżący - chyba że strona jednocześnie wykaże, że przyjęta za podstawę rozstrzygnięcia ocena dowodów przekracza granice przysługującej sądowi w tym zakresie swobody; oznacza to, że postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów, do czego w istocie sprowadza się apelacja; skarżący może natomiast i powinien wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami prawnymi, że sąd rażąco naruszył ustanowione w tym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy, co nie zostało skutecznie uczynione; - w niniejszej sprawie zasady z art. 233 § 1 kpc nie zostały naruszone, gdyż ocena zgromadzonego materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne zostały dokonane przez sąd pierwszej instancji w sposób uprawniony i brak jest podstaw do podzielenia stanowiska apelującego co do ich nieprawidłowości; sąd ten przeprowadził bowiem odpowiednie co do zakresu postępowanie dowodowe, podejmując się wnikliwej analizy wszystkich zebranych w sprawie dowodów, szczegółowo wyjaśniając przyczyny i podstawy prawne swojego stanowiska, gdy skarżący nie wykazał, by poza oceną sądu pozostały jakieś dowody, albo by ocena ich była rażąco wadliwa czy też sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania; sąd pierwszej instancji przeanalizował bowiem dowody, stosując dyrektywy z art. 233 § 1 kpc i ocenił ich wiarygodność według własnego przekonania, opartego o wszechstronną analizę materiału, zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a wnioski wyprowadzone z analizy dowodów nie budzą zastrzeżeń; - dlatego też za niewystarczające należało uznać oparcie przez skarżącego zarzutów apelacji w tym zakresie wyłącznie na własnym przekonaniu o innej, niż przyjął sąd, wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, do czego w istocie sprowadza się apelacja ;

- wbrew uwagom apelacji, nie ma podstaw do podzielenia jej poglądu, że przy określaniu zadośćuczynienia nie uwzględniono wskazanego przez biegłego 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a zatem takiego , który zaniknie w najbliższej przyszłości , co wynika przeciez jednoznacznie z ustaleń faktycznych sądu; - określenie wysokości

zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała i wywołania rozstroju zdrowia stanowi istotne uprawnienie sądu rozstrzygającego sprawę merytorycznie i w tym zakresie dysponuje on swobodą decyzyjną, co oczywiście nie oznacza dowolności; - korygowanie przez sąd drugiej instancji zasądzonego zadośćuczynienia może być zatem aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono **niewspółmiernie nieodpowiednie, tj. albo zbyt wygórowane, albo zbyt niskie**, lecz w okolicznościach tej sprawy takiej dysproporcji nie można się doszukać;

- dlatego dla skuteczności podniesienia zarzutu naruszenia przepisu art. 445 § 1 kc w instancji apelacyjnej konieczne jest wykazanie takiej właśnie rażącej dysproporcji między czynnikami wpływającymi na wysokość zadośćuczynienia a zadośćuczynieniem faktycznie przyznanym, co jednak nie zostało skutecznie uczynione;

- na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, których rodzaj, natężenie i czas trwania podlega każdorazowemu określeniu w okolicznościach konkretnej sprawy, a także **nieodwracalność następstw** i inne okoliczności, których nie sposób wymienić wyczerpująco, co w niniejszej sprawie zostało prawidłowo uczynione, **gdy ponadto mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie**, nie znajdujące zresztą oparcia w przepisie art. 445 § 1 kc;

- trzeba mieć także na uwadze, że uszczerbek na zdrowiu powoda nie miał charakteru **trwałego, lecz jedynie długotrwały**, doznany uraz nie spowodował żadnych zmian struktur anatomicznych narządów, stąd też nie przewiduje się niekorzystnych skutków dla powoda w przyszłości, natomiast obecne bóle są dolegliwościami wybitnie subiektywnymi, zresztą o niewielkim natężeniu, które nie wymagają żadnego dalszego jakiegokolwiek leczenia;

- ponadto zadośćuczynienie pieniężne ma mieć charakter całościowy, co oznacza, że powinno stanowić rekompensatę za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, a jego celem jest złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych, zarówno już doznanych, jak i tych, które wystąpią w przyszłości; - w niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji, ustalając wysokość zadośćuczynienia, wziął pod rozwagę wszystkie okoliczności wpływające na rozmiar doznanej krzywdy, które wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a stanowisko to Sąd Okręgowy akceptuje i podziela, wobec czego należało uznać, że zasądzone zadośćuczynienie w dalszej kwocie 1500 zł mieściło się w granicach swobodnej oceny sędziowskiej, co w konsekwencji zarzut naruszenia prawa materialnego czyniło bezzasadnym.

Z tych przyczyn apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw została oddalona / art. 385 kpc /, natomiast o kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc .